

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 290/2024-40

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a **FINNPOINT s.r.o.**, Svoradova 1, Bratislava, IČO 35 808 717, zastúpených URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/40/2014 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 19C/40/2014 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Mestskému súdu Bratislava IV **prikazuje** v konaní sp. zn. 19C/40/2014 konať bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľom **priznáva** primerané finančné zadostučinenie každému po **2 000 eur**, ktoré **je** Mestský súd Bratislava IV **povinný** zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Mestský súd Bratislava IV **je povinný** nahradiť sťažovateľom trovy konania **1 128,60 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov

1. Ústavnému súdu boli 20. mája 2024 doručené ústavné sťažnosti sťažovateľov [REDACTED] (vedená pod sp. zn. Rvp 1331/2024) a FINNPOINT s.r.o. (vedená pod sp. zn. 1332/2024), ktorými namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/40/2014, v ktorom sťažovatelia vystupujú v procesnom postavení žalovaných (v 1. a 2. rade).

2. Ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 1331/2024 a sp. zn. Rvp 1332/2024 boli spojené na ďalšie konanie uznesením senátu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 262/2024-25 z 28. mája 2024.

3. Uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 290/2024 z 11. júna 2024 boli ústavné sťažnosti sťažovateľov prijaté na ďalšie konanie v celom rozsahu.

4. Z ústavných sťažností vyplýva, že napadnuté konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (pozemkom) začalo na základe žaloby žalobcu 17. apríla 2014 (pôvodne na Okresnom súde Bratislava IV) a ku dňu podania ústavnej sťažnosti, teda po viac ako 10 rokoch, nie je právoplatne skončené. Nie je rozhodnuté v merite veci ani o trovách konania, pričom už v poradí druhé meritórne rozhodnutie porušovateľa bolo zrušené odvolacím súdom rozhodnutím z 30. septembra 2019. Vzhľadom na závery odvolacieho súdu je podľa názoru sťažovateľov potrebné aj dobu konania odvolacieho súdu pripísať na ťarchu porušovateľa.

5. Sťažovatelia v rámci kritérií posudzovaných ústavným súdom pri hodnotení existencie prietáhov v konaní uviedli, že obdobné konania patria do bežnej rozhodovacej praxe civilných súdov, namietané konanie nespadá do kategórie konaní, ktoré sú právne a fakticky zložité a vyžadujú si čas v trvaní 10 rokov. K prietahom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ale výlučne v dôsledku neefektívneho, najmä nesústreďeného a nečinného postupu porušovateľa. Sťažovatelia ako žalovaní boli súčinní, poskytovali vyjadrenia, sú v konaní riadne zastúpení advokátskou kanceláriou. Sťažovatelia zastávajú názor, že v danej veci neexistujú okolnosti, ktoré by mohli akýmkoľvek spôsobom ospravedlniť dĺžku napadnutého konania alebo dĺžku jeho nečinnosti a nesústreďenosti pri rozhodovaní. Vzhľadom na predmet konania je zrejmé, že konečné vyriešenie daného sporu je pre sťažovateľov dôležité, a to nielen z finančného hľadiska, ale zároveň právoplatným rozhodnutím sa odstráni stav ich dlhoročnej právnej neistoty.

6. Podľa sťažovateľov je postup mestského súdu neefektívny a nesústreďený do tej miery, že im je dlhodobo odopieraný prístup k spravodlivosti, teda v dôsledku prietáhov v napadnutom konaní je porušované aj ich právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľom je

dlhodobo upierané právo užívať svoj majetok, brať z neho plody, čím im vzniká škoda a dochádza k porušovaniu ich vlastníckeho práva.

II.

Vyjadrenie mestského súdu

7. Zákonný sudca uviedol (s jeho vyjadrením sa v plnom rozsahu stotožnila predsedníčka mestského súdu), že mestský súd sa stal nástupníckym súdom Okresného súdu Bratislava IV od 1. júna 2023 a predmetná vec mu bola pridelená 26. júna 2023. V poradí druhé zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu bolo mestskému súdu doručené 19. júna 2023. Zákonný sudca nesúhlasí s tvrdením sťažovateľov, že nejde o zložitú právnu vec, poukazujúc na znalecký posudok vypracovaný žalovaným v 3. rade (nie je sťažovateľom, pozn.) vo veci prešetrenia zápisov k pôvodným pozemkom zapísaným v pozemno-knižnej vložke, ktorý má preukázať absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Náročnosti veci zodpovedá aj rozsah spisu, ktorý si vyžaduje výrazne viac času. Napokon zákoný sudca uviedol, že v dôsledku prerozdelenia vecí po ostatných kolegoch má na prejednanie a rozhodnutie pridelených množstvo vecí, z ktorých sú niektoré staršie, ako je vec sťažovateľov. Vo veci sťažovateľov predpokladá nariadenie termínu pojednávania v druhom polroku 2024.

8. Predsedníčka mestského súdu poukázala na nedostatočné personálne zabezpečenie mestského súdu, ktoré malo (a aj v súčasnosti má) nemalý vplyv na riešenie situácie. Aj napriek maximálnej snahe celého súdneho aparátu nie je reálne možné vybaviť všetky reštančné spisy naraz, resp. v lehote, ktorá by nezasiahla do práva na spravodlivý proces účastníkov.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podania mestského súdu a obsahu ústavných sťažností sťažovateľov, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce z predmetného spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote:

10. Sťažovatelia podstatnou časťou argumentácie tvrdia, že zo strany mestského súdu, eventuálne okresného súdu konajúceho v ich veci došlo k vzniku zbytočných prietahov.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím

súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

12. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, sa skúma vždy vzhľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k obsahovo totožnému právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

13. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci dospel ústavný súd k záveru, že rozhodovanie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam (pozemky) z titulu vydržania nemožno považovať za vec právne zložitú, keďže prameňom práva pre rozhodnutie v danej veci je predovšetkým Občiansky zákonník, ktorý je bežne a často v súdnej praxi aplikovaný, a existuje rozsiahla judikatúra súdnych inšancií k danej problematike. Z hľadiska skutkovej zložitosti prerokúvanej veci možno s prihliadnutím na konkrétne okolnosti konštatovať, že vec napriek názoru zákonného sudcu nepatrí ani medzi skutkovo zložené veci. V konaní nebolo nariadené žiadne znalecké dokazovanie ani vykonané iné komplikované dokazovanie. Žalovaní 6. septembra 2021 predložili súkromný znalecký posudok, ktorého závery neboli v rozsudku z 1. decembra 2021 zohľadnené, čo bolo napokon dôvodom jeho zrušenia v druhom odvolacom konaní. Podľa judikatúry ústavného súdu skutkovo a právne zložitá je iba také konanie, ktoré si na posúdenie skutočností, na ktoré treba odborné znalosti, vyžaduje ustanovenie znalca s osobitnými odbornými znalosťami, resp. spoluprácu znalca s inými odborníkmi – konzultantmi (IV. ÚS 28/05), ako aj konanie, v ktorom je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy (Humen proti Poľsku z 15. 10. 1999).

14. Z hľadiska správania sťažovateľov ako účastníkov konania na strane žalovaných treba uviesť, že z celkovo nariadených 18 pojednávaní bolo na ich žiadosť, resp. žiadosť ich právneho zástupcu odročených sedem pojednávaní (sťažovateľom bola pre neospravedlnenú neúčast' na pojednávaní konanom 30. októbra 2014 uložená aj poriadková pokuta, pozn.). Na pojednávaní konanom 12. marca 2015 sťažovatelia podali návrh na prerušenie konania, ktorý bol uznesením z 10. apríla 2015 zamietnutý, čo potvrdil odvolací súd uznesením sp. zn. 3Co/156/2015 z 28. júla 2016. Uvedené konanie sťažovateľov malo vplyv na predĺženie napadnutého konania.

15. K tretiemu kritériu, a to postupu mestského súdu, je potrebné uviesť, že po preštudovaní mestským súdom predloženého spisového materiálu ústavný súd v napadnutom konaní jednoznačne identifikoval primárne neefektívny postup mestského súdu, resp. okresného súdu a jeho nesústredenú činnosť, keď došlo k dvojnásobnému zrušeniu rozsudkov okresného súdu odvolacím súdom v dôsledku jeho pochybenia (i) pri určení vlastníckeho práva ku konkrétnym pozemkom (určenie vlastníckeho práva k parcele, ktorá nebola predmetom petitu žaloby, a naopak, nerozhodnutie o vlastníckom práve k parcele, ktorá v žalobnom návrhu zahrnutá bola, a v danej súvislosti aj nevysporiadanie sa s námietkou nedostatku pasívnej vecnej legitímácie), ako aj (ii) pri nevysporiadaní sa s predloženým súkromným znaleckým posudkom a v tej súvislosti

s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu. Ústavný súd tiež konštatuje, že po poslednom vrátení veci mestskému súdu 19. júna 2023 zostal súd úplne nečinný.

16. V kontexte uvedeného ústavný súd pripomína, že zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnym a nesústredeným postupom, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty strán sporu (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

17. Ústavný súd považuje za potrebné opakovane sa vyjadriť aj k argumentácii mestského súdu týkajúcej sa jeho nadmernej zaťaženia. Ústavnému súdu je, samozrejme, známy fakt nie optimálneho stavu v súdnom systéme, aj pokiaľ ide o personálne obsadenie a vyťaženosť súdov, resp. aspoň niektorých z nich, pričom štát je primárne zodpovedný, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálno-technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti. Avšak nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu právam strán konania, v tomto prípade sťažovateľov. Ústavný súd zdôrazňuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších zamestnancov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020).

18. Je zjavné, že mestský súd nezvolil v napadnutom konaní taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia nachádzajú. Celková dĺžka trvania súdneho sporu na súde prvej inštancie s dvomi neprávoplatnými rozhodnutiami vo veci samej výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu). V napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. listiny, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

19. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

20. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru mestským súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

21. Sťažovatelia namietajú v priamej príčinnej súvislosti s porušením práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote aj porušenie ďalších práv hmotnoprávného charakteru, ako aj práva na súdnu ochranu v zmysle tzv. *denegatio iustitiae* alebo odmietnutia spravodlivosti.

22. Ústavný súd v súvislosti s touto námietkou sťažovateľov uvádza, že časový horizont, keď sa účastníkovi konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa oslabuje kredibilita štátnej moci a špecificky moci súdnej. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prietáhov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07). Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, v jeho inštitúcie a v právo, čo je základnou podmienkou na fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu. Ignorovanie týchto princípov konajúcim súdom môže mať za následok porušenie práva na fér proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) v jeho časovej dimenzii.

23. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť doterajšou extrémnou dĺžkou napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúvaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s prihliadnutím aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*).

24. V napadnutom konaní nepovažuje ústavný súd tieto podmienky porušenia základného práva na súdnu ochranu za naplnené. Osobitnú pozornosť z pohľadu predmetu konania si napadnuté konanie nevyžaduje a nápravu dosiahnuteľnú rozhodnutím ústavného súdu možno aktuálne zjednať aj bez vyslovenia porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

25. Pokiaľ ide o sťažovateľmi uplatnenú námietku porušenia ich základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd aj v tejto súvislosti konštatuje, že nezistil takú intenzitu zbytočných prietáhov v namietanom konaní, ktorá by mala za následok zásah až do samotnej podstaty označených hmotných práv, a teda by mu umožnila urobiť záver o porušení označených práv sťažovateľov. Vzhľadom na uvedené okolnosti v súvislosti s konštatáciou aktuálnej dosiahnuteľnosti nápravy vyslovením porušenia práv sťažovateľov a na základe princípu sebaobmedzenia pri zasahovaní do rozhodovacej činnosti súdov ústavný súd aj tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľov nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

IV.

Primerané finančné zadost'učinenie

26. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

27. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že každý zo sťažovateľov si uplatnil primerané finančné zadost'učinenie v sume 21 490 eur.

28. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, prihliadajúc na celkovú dĺžku konania a berúc do úvahy neefektívnu činnosť a nečinnosť mestského súdu, ako aj správanie sťažovateľov a predmet konania, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadost'učinenia každému zo sťažovateľov po 2 000 eur (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadost'učinenia po 2 000 eur oproti sťažovateľmi navrhovanej sume vo zvyšnej časti ústavný súd ústavným sťažnostiam nevyhovel (bod 5 výrokovej časti tohto nálezu).

V.

Trovy konania

30. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 3)] a sťažovateľom priznal odmenu za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2024 (prevzatie a príprava právneho zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti), pričom hodnota jedného spoločného úkonu právnej služby v tomto prípade predstavuje sumu 343,25 eur. Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach. Takto zvýšená odmena (456,52 eur) spolu s režijným paušálom v sume 13,73 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 470,25 eur za jeden úkon právnej služby, t. j. za dva úkony spolu sumu 940,50 eur. Ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca sťažovateľov je jej platiteľom (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd tak priznal sťažovateľom náhradu trov konania v sume 1 128,60 eur. Ústavný súd sťažovateľom nepriznal uplatnený nárok na náhradu nákladov na vytvorenie zaručenej konverzie vo výške 11,50 eur, pretože taká položka nemá osobitný podklad vo vyhláške a podľa názoru ústavného súdu definične spadá pod miestne telekomunikačné výdavky podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (tzv. režijný paušál).

31. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júla 2024

Libor Duľa
predseda senátu